

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupen Mgr. Jiřím Ostrýtem, advokátem v Praze, Polská 15, proti žalovanému: **Magistrát města Mladá Boleslav**, se sídlem Komenského náměstí 61, Mladá Boleslav, proti sdělení žalovaného ze dne 2. 4. 2010, čj. 2010/SMM-OBH, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2010, čj. 44 A 40/2010 - 8,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Zástupci žalobce Mgr. Jiřímu Ostrýtovi, advokátu, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 4800 Kč, která bude uhrazena do 30 dnů od právní moci rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný sdělil žalobci dopisem ze dne 2. 4. 2010, že rada města neschválila jeho žádost o snížení nájemného za bydlení. Proti tomuto sdělení podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Praze. Uvedl, že požádal o snížení nájmu o polovinu zpětně od roku 2005. V té době byl dům zateplen a v jeho podkrovním bytě se začaly tvořit plísně. Za odstraňování plísní požadoval náhradu ve výši 38 500 Kč. Dále žádal o výměnu stávajících oken za protihluková, náhradu za výměnu dvou kusů baterií a výměnu toalety.

[2] Krajský soud v Praze žalobu odmítl usnesením ze dne 23. 7. 2010 podle § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a poučil žalobce o právu podat do jednoho měsíce od právní moci usnesení žalobu u místně příslušného okresního soudu. Uzavřel, že v posuzované věci se jedná o spor z nájemního vztahu, o kterém rozhodují obecné soudy, nikoli soudy správní. Žalovaný v tomto sporu nevystupuje jako správní orgán, ale jako pronajímatel.

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností. V doplnění kasační stížnosti zástupce stěžovatele uvedl, že kasační stížnost podává z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť krajský soud nesprávně posoudil právní otázku. Dále zástupce uvedl, že i když klienta informoval o tom, že spory týkající se nájemního vztahu rozhodují civilní soudy, stěžovatel nadále trval na podané kasační stížnosti. Namítl, že pokud je pronajímatelem městský úřad, jedná se o veřejnoprávní rozhodnutí, proti kterému je třeba brojit před civilními i správními soudy. Jedině tak bude zaručeno, že městský úřad bude respektovat práva stěžovatele a nebude jednat svévolně. Pokud by navíc jeho stanovisko nebylo oprávněné, krajský soud by ho nepoučil o právu podat kasační stížnost.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že předmětem přezkumu je informativní dopis týkající se vyrozumění stěžovatele o projednání jeho žádosti o snížení nájemného. Tato žádost i ostatní návrhy žalobce byly řádně a pečlivě projednány. O výsledku projednání byl stěžovatel informován včetně toho, že se jedná o rozhodnutí orgánů města v samostatné působnosti.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Kasační stížnost není důvodná.

[6] Krajský soud žalobu stěžovatele odmítl, neboť dospěl k závěru, že se nedomáhá přezkumu rozhodnutí, kterým byla založena, změněna, zrušena či závazně určena jeho subjektivní veřejná práva. V řízení o kasační stížnosti bylo proto třeba posoudit, zda je tento právní názor správný. Nejvyšší správní soud nemá pochyb o tom, že názor krajského soudu obstojí. Stěžovatel podal správní žalobu proti sdělení žalovaného, že nebylo schváleno snížení nájemného v bytě, který užívá na základě nájemní smlouvy. Nepochybně jde o spor, který vyplývá ze soukromoprávního vztahu, z uzavřené nájemní smlouvy. Vzájemná práva a povinnosti mezi smluvními stranami jsou upraveny především v nájemní smlouvě a v zákoně č. 40/1964 Sb. občanském zákoníku. Případný spor, který vyplývá z uzavřené nájemní smlouvy, je oprávněn řešit soud v občanském soudním řízení. Krajský soud proto postupoval správně, pokud žalobu odmítl a stěžovatele poučil o jeho právu domáhat se ochrany u příslušného soudu.

[7] Z hlediska příslušnosti soudu k projednání žaloby není rozhodné, že v právním postavení pronajímatele vystupuje městský úřad. Na právní povaze právního vztahu ničeho nemění, zda je pronajímatelem fyzická osoba, právnická osoba či obec. Rovněž nelze zcela obecně tvrdit, že rozhodnutí správního soudu bude pro správní orgán „více

závazné“, a proto je ve věci dána příslušnost správních soudů. Zda věc náleží soudům rozhodujícím ve správním soudnictví, či se jí mají zabývat soudy v občanském soudním řízení, plyne z objektivních hledisek. Nemůže být ponecháno na uvážení žalobce, který ze soudů pro podání žaloby případně zvolí. Nesprávný je rovněž názor stěžovatele, že kasační stížnost je důvodná jen proto, že soudní řád správní umožňuje podat proti napadenému rozhodnutí kasační stížnost. Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem. Pokud ji shledá Nejvyšší správní soud důvodnou, může rozhodnutí krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Nelze však kasační stížnost považovat za oprávněnou jen v důsledku její přípustnosti v daném případě. Nejvyšší správní soud považuje právní názor krajského soudu za správný, a proto kasační stížnost zamítl.

[8] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu soudního spisu nevznikly náklady řízení nad rámec běžné činnosti. Ustanovenému právnímu zástupci stěžovatele přiznal Nejvyšší správní soud odměnu za zastupování v rozsahu 2 úkonů právní služby po 2100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], dále náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 2 x 300 Kč, celkem tedy 4800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. června 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu